

H.H.A

Hoa Cát Đăng Và Bão

Ngọn gió bắc từ biển thổi vào buổi chiều cái hương vị mằn mặn thân quen, thổi thêm... một gã trai xa lạ đến nhà tôi .

Tôi không ưa hẳn - Không ưa cái mái tóc bờm xờm, khuôn mặt "thiếu ăn" và cặp mắt lúc nào cũng láo liên đáng ngờ.

Người hàng xóm đã dẫn hẳn sang, nói với ba tôi : "Cháu tên Thạch. Nhà nghèo nhưng chịu khó lắm. Bác xem có công trình nào đang cần phụ hồ thì nhận cháu vào làm với". Tự nhiên, tôi thấy bức vì cái gật đầu dễ dãi của ba .

- Cái thằng này trông tướng ốm yếu mà làm việc giỏi đáo để. Cứ đà này vài tháng nữa nó sẽ là thợ chính đó - Trong bữa ăn, ba tôi khen hẳn nức nở - Phòng trưởng Bình đang bỏ trống, chốc nữa con Thùy - Ba quay sang tôi - vào quét dọn cho sạch sẽ, mai thằng Thạch sẽ đến ở nhờ một thời gian. Nhà nó xa quá. Đi về không tiện cho công việc.

Tôi nhăn nhó, tính phản đối thì bắt gặp ánh nhìn nghiêm khắc của ba . Giận dữ tôi bỏ xuống bếp - "Con gái con đứa ... Sắp là sinh viên đại học rồi mà tính tình không quảng đại chút nào, mai mốt ai dám cưới" - Má tôi nói với theo .

Đạo này tôi thật sự chóng mặt với lượng bài vở dày đặc của năm cuối cấp ba . Đời học sinh quan trọng nhất là năm học này . Lơ là một tí là công lao bao năm sẽ thành công cóc. Đã vậy, anh Bình đang học đại học ở SaiGon còn gửi về cả đống tài liệu ôn thi với lời cảnh cáo nghe xanh rờn "Không ngốn hết những thứ này thì đừng bước vào phòng thi, chỉ uống công uống tiền thôi nhóc ạ ...". Nhiều đêm tôi phải thức đến một hai giờ để học bài . Ba tôi không có ý kiến. Má chỉ im lặng làm hết những phần việc trong nhà. Vậy mà hăn, cái gã "ngoại đạo" đến ở nhờ, lại dám lái xe ... ủa vào chuyện riêng tư của tôi mới chết chứ.

- Luyện thi mà học như Thùy không có kết quả đâu . Phải sắp xếp việc học cho hệ thống. Phải bắt đầu từ ...

- Ông biết gì mà xía vào - Tôi thật sự thấy bức hết sức.

Hă n chỉ cười, nét mặt không hề thay đổi sau câu nói của tôi . Thầy bói nói mấy người mình dây chai mặt, quả không sai .

- Mình đã qua kinh nghiệm này hai năm trước. Năm đó mình được tuyển thẳng vào đại học đấy . Nhưng nhà nghèo, phải ở nhà phụ giúp ba mẹ. Mình đi làm để kiếm tiền học đại học...

Tôi không tin lời hăn, nếu không có cuộc "kiểm tra" tại phòng hăn sau khi hăn đi làm. Tôi càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện trước đây hăn cũng là học sinh của trường tôi ! Cái tên Nguyễn Đăng Đình Thạch, thủ khoa của kỳ thi tú tài hai năm trước ai mà không nghe tiếng. Có điều tôi không biết mặt hăn đấy thôi .

Những hiểu biết về "tướng số" của tôi quả không nhầm... Hăn chẳng những thuộc loại chai mà còn "siêu lì" nữa . Buổi tối tôi ngồi vào bàn

học thì hẵn mò tới .

- Cho mình học chung với . Học hai người mau tiến hơn.

Chưa cần biết tôi có đồng ý hay không, hẵn kéo ghế ngồi xuống, giờ giở lật lật cuốn đề toán ôn thi của tôi rồi bảo :

- Thù yếu nhất môn nào ? Chúng ta sẽ bắt đầu từ môn ấy ...

Tôi vốn dư sinh tố C. Bình thường khi không ưa ai tôi mở miệng là nghe mùi chua rồi . Nhưng bây giờ nhớ lại quá trình học tập của hẵn, tôi cũng hơi "kiềng".

- Muốn làm thầy hả ? Vậy báo trước để "thầy" biết. Trong các môn, môn nào tôi cũng đội sổ hết đđấy .

Tôi nói là nói để thỏa mãn tự ái, chứ thật ra từ lúc có hẵn hướng dẫn, việc học của tôi tiến bộ nhiều lắm. Thì ra ba tôi lúc nào cũng đúng. Tôi thường võ đoán khi nhận xét về người khác. Cũng may là hẵn hiền lành chứ gặp anh Bình thì chiến tranh đã xảy ra từ lâu rồi . Nhờ kinh nghiệm chiến bại của anh Bình nên bây giờ tôi mới chấp nhận "hòa bình", chịu ngồi học chung với hẵn mỗi đêm.

Ác cảm về hẵn trong tôi mỗi ngày một giảm theo tỉ lệ nghịch với tình cảm... Giờ tôi chỉ còn ghét hẵn chút chút, nhất là cái hôm trời mưa dũ, gió biển quất vào những chiếc cột chống giàn hoa Cát Đằng ttước nhà. Nhìn giàn hoa rung rinh sắp ngã, tôi như muốn khóc. Bỗng hẵn từ trong nhà lao ra, không kể mưa gió ướt át, cột cột chống chống hồi lâu ... Nhờ hẵn mà sau cơn bão, giàn hoa vẫn còn nguyên vẹn.

Tôi thương giàn Cát Đằng này lắm vì đó là "giàn hoa mơ ước " của tôi . Ngày ba tôi bị tai nạn té trên giàn giáo xuống, phải chở đi bệnh

viện cấp cứu . Suốt buổi chiều, má bắt tôi phải ngồi coi nhà. Tôi ngồi dưới giàn Cát Đằng, nghe tiếng hoa rụng lộp bộp mà lòng nóng ruột vô kể, cứ mỗi lần hoa rụng là tôi lại thầm ước - Ước gì ba tôi được lành lặn trở về. Tôi ước đến lần thứ ba mươi thì má tôi chạy về, bảo : Ba rơi trúng đồng cát, chỉ bị choáng nhẹ, tôi mừng quá, chạy lượm đủ ba mươi cánh hoa "mơ ước", vuốt ve và tung hết lên trời ...

Ba tuần nay, Thạch nghỉ làm để chuẩn bị thi vào đại học. Tôi cũng bận rộn thi cử nên không gặp ai .

Tôi đậu tốt nghiệp và đậu luôn vào sư phạm ngữ văn. Có điều lạ là tôi không thấy tên Thạch ghi trên bảng vàng của trường đại học nào cả. Học giỏi như hấn chẳng lẽ lại thi rớt ?

Nhà Thạch ở tận cùng những ngõ ngách của xóm chài . Muốn đến nhà hấn phải đi qua những con đường "siêu xú uế". Tôi phải nín thở đi ngang qua khu nghĩa địa . Mùi cá heo phơi dầy trên đất cứ xộc thẳng vào mũi, cộng với ruồi tấp vào mặt... Chưa bao giờ tôi lại "can đảm" như thế này .

- Anh Thạch phải đi Vũng Tàu cả tuần nay để tìm ba em - Cô em gái Thạch nói, giọng rơm rớm nước mắt - Ba đi câu mực bị trôi thúng. Hơn một tuần rồi chưa có tin tức gì.

Có tiếng ho húng hắng, tôi quay lại, trên chiếc giường kê sát vách nhà, một cái đầu bạc trắng, đang ngo nguậy, khuôn mặt xanh mét bệnh hoạn - "Má em bị liệt hai năm rồi"...

Trên đường về nhà, tự nhiên tôi thấy mình chững chạc lên một tí. Hình như tôi đã lớn ?... Bạn có tin điều này không ? Khi người ta biết cúi đầu trước một nỗi đau, người ta sẽ không còn là "trẻ con" nữa .

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003